

Acció Cooperatista

Redacció: } Pelai. 7 • Tel. 17374
Administració: }

Organ de la Federació de Cooperatives de Catalunya

"Si es mideix la vitalitat d'un organisme per la seva potencialitat prolífica, la cooperació deu figurar en primer lloc. Fora impressionant un mapa on es trobessin senyalades totes i cada una de les cooperatives!"

CHARLES GIDE.

La unió entre els cooperadors serà la garantia més ferma d'una veritable acció conjunta de les masses treballadores per al triomf definitiu

Les Bases de la C. N. T. i les Cooperatives

Feia temps que estàvem pendents d'una posició categòrica, d'una afirmació concreta sobre Cooperació per part de la C. N. T., puix mai —i ho planyem de debò— havíem pogut treure, en aquest sentit, l'aigua clara.

Ara, amb motiu de les Bases per a la discussió d'un programa d'acció conjunta, presentades per la U. G. T., la premsa ha reproduït la resposta de l'altra Central Sindical, la qual, mitjançant unes altres Bases, fixa la seva posició com a «un límit ben definit a les transicions a les quals obligui la discussió». No pretendem jutjar ni comentar tan sols els diversos punts, com Defensa Nacional, Economia, Agricultura, Municipalització, Comerç, Acció Social, ni tan sols el que es refereix a Collectivititzacions, sinó en el seu tercer apartat, per referir-se concretament a cooperatives de consum.

Diu aquell apartat a què ens referim: «Les cooperatives de consum, forma imperfecta de collectivització, seran divulgades i protegides per la C. N. T. i la U. G. T., per tal de fer front a l'especulació actual i anar vençant l'esperit de la burgesia en el comerç menor. Hom deixarà en llibertat les dues Organitzacions perquè, a la seva manera peculiar, organitzin i fomentin les cooperatives, per a la qual cosa es necessita la revisió de les lleis vigents sobre Cooperació».

Es a dir que, públicament, la C. N. T. accepta la creació de cooperatives per tal de fer front a l'especulació i anar vençant l'esperit de la burgesia, tot i reconeixent que són una forma imperfecta de collectivitzacions.

Nosaltres compremem que és un xic difícil rectificar en un moment el criteri sostingut durant anys i anys. Abans eren burgeses o aburguesades, les cooperatives, segons l'opinió confederal. Avui, de cop i volta, no podrien ésser res més que collectivitzacions imperfectes, a molt transigir, puix el cert és que la Cooperació no ha canviat en res la seva línia traçada prèviament.

Però es dona el cas que nosaltres continuem sostenint el criteri contrari, o sigui que de totes les collectivitzacions que han estat fetes del 19 de juliol fins ara, no hem vist encara cap que superi en esperit col·lectiu, en estructura racional ni en justesa de procediments a les cooperatives que res no deuen a aquella data gloriosa i memorable.

No compremem tampoc que hom vulgui dividir els consumidors, com si es tractés d'un nou ram de l'activitat constructiva, en cenetistes i ugetistes. Nosaltres acceptem com a un fet fatal l'existència de dues centrals sindicals, si bé ho planyem com a treballadors conscients, puix millor fóra que només hi existís una de sola. Però la Cooperació, que té una organització internacional ben definida, potent, sòlida, al marge de tota política que no sigui la del millorament de les condicions materials i morals de la família humana, no podem arribar a comprendre amb quina finalitat hom vol tractar de dividir-la. Per mantenir aquelles reserves que de sempre es manifestaven com a la seva enemiga? No ho compremem si, en ple triomf del proletariat, es reconeix que fa front a l'especulació i venç l'esperit de la burgesia que encara queda.

Les lleis vigents sobre Cooperació podran o no ésser revisades. No hi ha res perfecte al món, i no ens preocuparia gens ni mica aquesta revisió, mentre hom mantingués sempre l'esperit enlairat que inspira tota l'obra cooperatista que parteix dels principis dels pioners de Rochdale. Però si amb el pretext d'una revisió el que es tracta és de mixtificar la Cooperació, enrarir-la o crear un cisma entre els cooperadors catalans, cal que tots visquem a l'aguait, puix podríem córrer el perill de caure en uns nous «economatos» d'empresa, per molt col·lectivitzada que sigui, semblants o parions a aquells altres de fàbrica o de «colònia».

I tot això podria produir-se amb la més bona fe, sense intenció de fer-ho; només pel fet de no voler fer una rectificació oportuna, mantenint aquest principi de disgregació.

El temps, però, ens donarà la clau. No vindrà d'una nova provatura i de fer novament marxa endarrera.

En l'estructuració d'un nou sistema econòmic

La sublimitat ideal de l'autodisciplina, que determina la pròpia imposició en el compliment del deure, cal reconèixer que no ha tingut l'efectivitat somniada en la pràctica d'una perllongada etapa de provatures que han anat desenvolupant-se entre nosaltres.

I és que, en la transformació de l'edifici social podem emprar tots els atreviments, totes les fantasioses elucubracions que la generositat sentimental suggereixi a l'ànima infantívola dels somniadors, però guardant un ritme. I aquest no pot regular-se a fi que generi la necessària harmonia de conjunt, si no el regeix la fermesa d'una batuta que representi la passió per l'ideal, el coneixement del pentàgrama i la identificació de qui l'esgrimeixi, amb l'obra a interpretar.

Les possibilitats de la transformació que perseguiu en la històrica avinentesa dels nostres dies quant a la revulsió (revolució sona millor

a les oïdes simplistes), dels pragmatismes tradicionals, estan en relació directa amb el grau de disciplina que ens sigui dable imposar.

Ja hem escrit la paraula pecaminosament difícil: «imposar». Difícil i pecaminosa, atès que la imposició suposa un principi tirànic. Ella, la imposició, ha estat sempre la negació del dret.

Però heus ací l'eterna paradoxa entorpidora del moviment ascensional de l'home vers un major benestar, corolari del seu afany d'assolir, en les condicions que regulen la vida col·lectiva, un major grau de justícia social: el dret és negat al feble. Cal imposar, necessitem ésser forts.

Així, haurem d'acceptar que per a l'assoliment dels postulats generosos de l'ascensió proletària, necessitem la força. Més aquesta, emprada cegament tenint com únic esperó l'aspiració abstracta d'un millorament problemàtic, en las pràctics resultarà d'efectes negatius i possiblement contraproduents.

I contra qui caldrà emprar la força? On és l'enemic jurat del progrés humà en l'ampla accepció del mot? Si ens sentim obligats a recórrer a la imposició, qui o quins hauran d'ésser objecte d'ella?

La pedra angular de totes les resistències a la transformació dels regimes polítics o econòmics (considerem superflua la distinció, doncs els primers responen sempre a les condicions econòmiques imperants en el mitjà que els genera), és l'egoisme.

Instint de conservació, repudi de les transformacions, es tracti del que es vulgui; primitivisme del concepte del propi jo, que induïx a tancar els ulls i a tapar les orelles a fi de no veure, de no oir, la tragèdia i els clams del proïsme.

I aquest enemic, terrible, prepotent, vertader Moloc en l'altar del qual es sacrifica tot, no és un monstruós Déu de classe: és l'home, així, considerat abstractament, el seu adorador. Els escollits, les ànimes prou enlairades, de prou fortaleza inconformista per a no cremar-li incens, que alcin el dit!

Esperar l'ascensió progressiva de la humanitat de la suposada bonesa ingènita dels éssers que la formen, és, i considerem que ho serà eternament, una utopia: No podem fiar aquell postulat a l'autodeterminació individual.

Cal crear un clima addient, per al conreu de les millors facetes de l'ànima humana. Clima en el qual esdevingui un efecte la predisposició interessada en avantposar a tot i a tots la consideració del propi jo, consubstancial amb l'home. Aprofitar l'innat egoisme, que és la negació de les possibilitats constructives, per al millorament de la col·lectivitat per a fer possibles precisament les construccions destinades al bé d'ella i aconseguir per a tots un grau major de benestar.

Es paradoxal? Bé; el sistema cooperatiu esdevé la síntesis de les dues accepcions antagòniques. El bon cooperador estima com a «seu» el resultat de l'obra que realitza. En aquella i en aquest, experimenta la sensació de què hi plasma el seu jo, la pròpia personalitat. Actua com una partícula i els fruits del seu amor, del seu interès i de les seves il·lusions, enriqueixen el conjunt. L'individu, movent-se i laborant com a tal individu, possibilita precisament les més sòlides, florents i perdurables realitzacions col·lectives.

Por "ACCIO COOPERATISTA" diario

Recientemente han aparecido en estas columnas unos trabajos de significados compañeros, en los que de una modo absoluto coincidían en la necesidad de tener un sólo y único órgano de expresión.

Yo no sé si los autores de dichos trabajos tienen o no intención de exponer nuevos argumentos en favor de su manifestada tesis, ni sé tampoco si, verdaderamente, lo único que se proponían era manifestar públicamente su opinión sobre la necesidad de que los cooperatistas recibieran solamente de nuestro órgano federativo la información, la cultura y la doctrina cooperatista que puede y debe dar.

Por parte del amigo Juvé, así parece, por cuanto en el número 767 de nuestro portavoz, manifiesta su coincidencia con el compañero Verdura, y se limita en manifestar parcamente esta coincidencia. De esto deduzco yo, que el compañero Juvé no pretende dar más alcance ni amplitud a su intervención, o más bien a la que se deriva como consecuencia de su artículo.

Si esto es así, francamente, es una lástima, una lástima, porque además de la cuestión que planteaba el amigo Juvé, Verdura planteó otra que tiene más importancia todavía que esta de llegar a la supresión de tantos periódicos. Y es, precisamente, la de que haya uno sólo y que además éste sea diario. ¿Coincide también en esto el amigo Juvé? ¿Sí?... Pues a manifestarse tocan y persistir en ello es lo que hace falta.

Es por esto que decía que era una lástima que Juvé terminara así, por cuanto de querer insistir, tantas cosas buenas y útiles podría decirnos en el sentido de evidenciar la necesidad de que los cooperatistas tengamos «nuestro diario».

La necesidad de tener un diario, hoy por hoy existe y es tangible. Y a los cooperatistas para tenerlo sólo nos falta «quererlo tener».

Seguro estoy de que si se abriera en las columnas de ACCION COOPERATISTA una encuesta sobre si es o no el momento propicio y de que si es o no una necesidad el que ACCION COOPERATISTA apareciera a la luz pública diariamente, sería contestada afirmativamente por la inmensa mayoría de los que en

ella tomaran parte. Y si se pasara la consulta a las entidades, éstas, que en estos momentos ven y viven la pujanza de nuestro movimiento, todavía la corroborarían más, pues que ellas se encuentran de continuo que no reciben con la rapidez necesaria en estos momentos las órdenes de nuestro organismo federativo y que, además, para enterarse de órdenes y disposiciones oficiales que a ellas directamente afectan, han de acudir a la prensa diaria, que a lo mejor les informa de modo inconcreto y muchas veces, con o sin intención, de un modo equivocado. Y creo responderían afirmativamente las entidades, porque, además, se encuentran en que la génesis de la idea cooperativa choca hoy con la formación cooperatista recibida —salvo raras excepciones— por los nuevos ingresados, los cuales se han formado un concepto del cooperativismo, según el punto de vista que de él ha tenido tal o cual partido político, esta o aquella fracción sindical.

Si esto es así; si en la necesidad de tener nuestra prensa diaria coinciden cooperativas y cooperatistas, ¿qué es lo que nos impide tenerla? ¿Apatía? ¿Indiferencia? ¿Falta de entusiasmo para con los ideales que decimos defender?

Nada de eso: lo que hay en parte es que todavía tenemos entre nosotros algunos que tienen un concepto tan raquítico y migrado de la Cooperación y del cooperativismo, que forzosamente debemos esforzarnos en hacer desaparecer. Lograremos que desaparezca esto cuando de un modo persistente, tenaz y continuado sea divulgada diariamente y por una sola vez toda la universal grandeza de la idea cooperatista.

Arquímedes, dijo: «Dadme una palanca y un punto de apoyo y levantaré el mundo». Pues bien; nuestra palanca, hoy, si no para levantar el mundo, sí para levantar a la opinión en favor del cooperativismo, es el diario, y nuestro punto de apoyo la razón, la moral y la ética cooperatista.

ANGEL CASAS

J. TERMES VILAPLANA

SECCIO FEDERATIVA

Ecos de la setmana

El diumenge, dia 6 del que som, va tenir lloc la continuació de l'Assemblea de la Federació Local de Cooperatives de Barcelona, la qual va ésser presidida pel company Barjau, President de la Federació de Cooperatives de Catalunya, assistint també el company Jiménez, Comptador de la mateixa. Entre els acords que es prengueren, cal remarcar el de canviar l'estructura de la Local, convertint-la en Comarcal del Barcelonès i el de crear la Secció Econòmica, organisme econòmic del qual estava mancat la Local.

Victima d'un accident de locomoció, es troba ferit, per sort no de gravetat, el fill del nostre benivolunt Vice-President Joan Ventosa i Roig. Sembla que va en franca milloria i, de tot cor, desitgem que sigui ràpid i complet el seu restabliment.

També es troba hospitalitzat el nostre company Massip, oficial de la Secretaria federativa, que, com se sap, estava mobilitzat al front d'Ossa. La ferida rebuda, que li interessa una cama, va millorant, i no cal dir com celebrariem el seu guariment complet.

Tenim bones impressions de com marxen els treballs que porta a terme la Direcció General de Proveïments per tal de reorganitzar la distribució dels queviures al territori lleial. Sembla que l'interès de l'esmentada Direcció està en no servir petits nuclis, ans tot el contrari, grans concentracions de consumidors, donant especial preferència a l'Exèrcit, Hospitals, Cases de Beneficència, indústries de guerra, organitzacions cooperatives, municipis, etc. No cal dir com nosaltres estem en un tot d'acord amb aquest criteri, i pel que respecta als cooperadors, creiem que tothom convindrà en la necessitat d'embustir les nostres Comarcals i la C. C. C.

En el número passat inseríem un avís important sobre la necessitat que les cooperatives procedixin ràpidament a establir una acurada es-

tadística dels seus associats, per tal de poder controlar en qualsevol moment els individus adscrits a cada una d'elles, el nombre de familiars i, per tant, de racions, i el creixement o minva que cada setmana es pogués experimentar. Afegirem que es fa precis que cada Cooperativa assenyali les targes de racionament de cada associat, per tal d'evitar que pugui haver dualitat per estar adscrits a una altra Cooperativa i també perquè puguin prendre al comerç privat el racionament que els pertoca a l'entitat on són socis.

Per assistir a un acte de propaganda, organitzat per la Cooperativa Sedera del Prat, interessant tot el poble en la cooperació, varen ésser designats els companys Barjau, Torrents i Ventura. L'acte tingué lloc dissabte passat i hom pogué constatar l'ambient favorable a la cooperació que existeix en aquella població, on segurament seran incorporats a la Cooperativa grans nuclis de ciutadans que ja prèviament estaven pendents de fer-ho.

Dos actes més de propaganda han estat sol·licitats a la Comarca d'Ossona, a celebrar diumenge dia 20, l'un, al matí, a Vilaseca de Torrelló, i l'altre a la tarda, a Lloriana de Ter. Han estat designats per a assistir i prendre part en aquests actes els companys Barjau, Jiménez i Hortonedà.

Ha estat acordat en principi celebrar la reunió ordinària del Consell General el dia 27 del mes que som. Oportunament es cursaran les convocatòries als delegats, el nombre dels quals es veurà augmentar ja des d'ara pels que designin les noves Comarcals recentment incorporades.

Diumenge passat tingué lloc una reunió convocada per l'Executiu de la Federació, en la qual el Consell de la Cooperativa de Segon Grau "Productes Coop" i els representants del nostre moviment tractaren amplament sobre assumptes relacionats amb les nostres fàbriques. Es prengueren importants acords.

Federació de Cooperatives de Catalunya

Acta del Comitè executiu celebrada el dia 27 de gener del 1938

Presideix Barjau, assistint-hi els companys Ventosa i Roig, Pujol, Torrents, Jiménez, Blanquer i Ventura.

S'obre la sessió a les 5 de la tarda. Es llegeix l'ordre del dia del Consell General que ha de tenir lloc el dia 30 del corrent. S'examinen els punts de la convocatòria de les quals s'informa degudament amenant les reunions llur criteri.

Es tracta de la reorganització de les oficines federatives així com la provisió de la plaça de cap d'oficines i de auxiliar mecanògrafa.

Barjau, dona compte de l'acte de propaganda celebrada a Codines del Vallès, junt amb els companys Jiménez i Torrents.

Aiximateix informa de la seva assistència a Lleida.

Ingressen les entitats Unió de Cooperadors de Batolona i Treballadors d'Esplugues de Llobregat.

S'assabenta el Comitè de l'entrevista atinguda amb el subsecretari d'Economia Ruiz Ponsetí.

I sens altre particular, s'aixeca la sessió a les vuit del vespre.

Acta de la reunió del Comitè Executiu de la Federació de Cooperatives de Catalunya, celebrada el dia 3 de febrer del 1938

Presideix el company Barjau, i assisteixen els companys Pujol, Jiménez, Torrents, Josep Pané, de la Cooperativa Central de Compres, Blanquer, per Acció COOPERATISTA, i Ventura, que actua de Secretari.

Es llegeix i aprovada l'acta del dia 21 de gener.

Són llegides, i es dona llur conformitat a les mateixes, les comunicacions acordades en el darrer Consell General celebrat, dirigides a les Entitats federades.

Es dona compte d'un comunicat de la Federació Nacional de Cooperatives assenyalant determinades anomalies que s'observen en el funcionament d'algunes Cooperatives de nova creació que deshonoren el prestigi de les idees cooperatistes. Es discuteix amplament el contingut de l'esmentada lletra, que, amb tot i convenir que per part d'aquesta Federació és norma aconsellar, i així es ve fent a totes les Entitats federades, s'actua d'acord amb les consignes que emanen dels nostres Congressos, acordant-se trametre còpia a les Comarcals.

S'acorda que els companys Pujol i Blanquer i Torrents assisteixin a la reunió que el proper dia 6 tindrà lloc a Vilafranca, per a constituir la Comarcal.

Es despacha la correspondència de tràmit. Es discuteix un assumpte relacionat amb «Productes Coop» referent a la seva personalitat federativa, que passa al proper Consell a fi de discutir i aconsellar la seva emmarcació.

El company Blanquer s'acomia del Comitè en breus mots, amb motiu de cessar en el càrrec que provisionalment ostentava de cap de les oficines d'aquesta Federació.

CONSELL SUPERIOR DE LA COOPERACIO

Relació d'Entitats aprovades en la sessió del dia 29 de febrer

COOPERATIVA ESCOLAR:

1. «Cooperativa del Grup Escolar n.º 50». Definitiva. Barcelona.

COOPERATIVA SANITARIA:

1. «Institut Cooperatiu Sanitari U. G. T.». Condicional. Barcelona.

COOPERATIVES DE CONSUM:

1. «Cooperativa Ferroviària Popular». Definitiva. Reus. — 2. «Secció Cooperativa de Consum del Sindicat Agrícola». Definitiva. Llorenç d'Hortons. — 3. «Cooperativa General de Consum Popular». Definitiva. Vilanova i La Geltrú. — 4. «Cooperativa del Sindicat Agrícola de Lluçà». Definitiva. Lluçà. — 5. «Secció Cooperativa de Consum del Sindicat Agrícola». Definitiva. Subirats. — 6. «Cooperativa del Sindicat Agrícola». Definitiva. Odena. — 7. «Secció Cooperativa de Consum del Sindicat Agrícola». Definitiva. Regué. — 8. «Cooperativa Proletària». Definitiva. Sitges. — 9. «Secció Cooperativa de Consum del Sindicat Agrícola». Definitiva. Desvalls. — 10. «Secció Cooperativa de Consum del Sindicat Agrícola». Definitiva. Maïans.

11. «Societat Cooperativa Popular de Rialp». Definitiva. Rialp. — 12. Sub-Secció de Consum Domèstic del Sindicat Agrícola. Definitiva. Santerada. — 13. «Cooperativa «La Armonia». Definitiva. Freixenet de Segarra. — 14. «Cooperativa Unió Obrera de Bellver i Batllia». Definitiva. Bellver i Batllia. — 15. «Cooperativa Arrahona Tèxtil». Definitiva. Sabadell. — 16. «Cooperativa Obrera Olesenc». Definitiva. Olesa de Montserrat. — 17. «Cooperativa Germanor del Pi». Definitiva. Pi del Llobregat. — 18. «Societat Cooperativa Llibertat». Definitiva. Corbera de Terra Alta. — 19. «Cooperativa Obrera de Consum Local de Maldà». Definitiva. Maldà. — 20. «Societat Cooperativa Treballadors del Crèdit i de les Finances». Definitiva. Girona.

21. «Societat Cooperativa Agrícola». Definitiva. Gandesa. — 22. «Cooperativa Obrera «El Progrés». Definitiva. Sabadell. — 23. «Cooperativa Fraternal Bonastre». Definitiva. Bonastre. — 24. «Cooperativa de Consum del Sindicat Agrícola». Definitiva. Arcs. — 25. «Cooperativa Popular de Vilasana». Definitiva. Vilasana. — 26. «Societat Cooperativa «La Ribera». Definitiva. Vinebra. — 27. «Cooperativa Agrícola Segurense». Definitiva. Segúries de Ter. — 28. «La Toranensa». Definitiva. Torà

Acté seguit s'aixeca la reunió, essent les 8'15 hores de la nit, de tot el qual, com a Secretari, certifico.—Celestí Ventura.

Pulcritud cooperatista

D'un temps ençà ha canviat l'estructuració cooperatista, i ha fet una transformació tan gran i els mals han estat tan greus que cal remeiar quan més prompte millor.

Fa alguns dies que anem observant que l'ingrés de socis és tan formidable en totes les Sucursals, que es fa impossible el control i revisió amb pulcritud de tots els que volen formar part en les nostres rengleres.

Esbrinat el cas, ens trobem que molts d'ells pertanyen a dues o tres cooperatives i d'altres que porten les targes de racionament en sentit duplicat, i això entenem que no ha de continuar. Cal anar, doncs, ràpidament a la confecció d'un cens general de socis de la Unió de Cooperadors, revisant escrupolosament els seus carnets, ja sia familiars o bé de persones refugiades, tal com ja es comença a practicar en algunes Sucursals, que tenen l'interès de correspondre a l'ordre del dia, per a portar amb pulcritud una bona organització, fins i tant no determini el Consell una disposició general.

Nosaltres entenem que cal acabar amb tots els abusos comesos en tots els ordres que vivim en l'actualitat, i que degut a la necessitat del moment alguns han cregut aprofitar-se.

Entenem que no per tenir més diners, han d'ésser més afavorits. Inscriure's en més d'una cooperativa no és ésser bon cooperador, i menys el que és provat que té un doble racionament, que d'això en podem donar gràcies a la Comissió d'Estadística de l'Ajuntament de la nostra Ciutat (i consti que no és censura). Sabem positivament que el racionament que hem distribuït no és equitatiu ni suficient per la vida dels nostres associats, però tampoc no podem permetre que molts es gaudeixin del que no els pertany.

Desitjariem que la Unió de Cooperadors recabés del Consell de Proveïments un racionament adequat, diari, setmanal o mensual, perquè els seus familiars se'n poguessin refiar, però no racionar les coses sense poder-les adquirir. Jo no diré que no es procuri en el màxim en

afavorir el poble, però no veig prou clar la distribució de queviures, perquè mentre a uns manca tot, els altres ho llencen o bé ho venen a preus fabulosos, i per tan afavoreixen a pertorbar la vida dels ciutadans antifeixistes.

No seria més equitatiu el racionament obligant a regir-se per la fulla d'inscripció de cèdules, per ésser el més pulcre que posseeixen tots els ciutadans? Jo crec que sí. Obligant a tal objecte, donaria lloc a una nova modalitat més perfecta, sense confusions ni sofismes, doncs la cèdula personal és un document acreditatiu per l'Ajuntament de la nostra Ciutat.

Per tant, donaria un ingrés a les caixes Municipals i privaria de tenir duplicat de racionament en un mateix lloc.

Tampoc no s'hauria de permetre que dues famílies o dos estadants en un sol pis, es racionessin en una sola tarja, o sia, el cap de família hauria d'ésser el signant de la fulla, i a part dels fills, haurien de constar com a rellogats, sia pares, germans o famílies distintes que visquessin amb l'interessat en un mateix domicili.

Tal com es porta avui, resulta un enrenou que fa trontollar la caixa municipal i el cervell dels homes ordenats.

Cal acabar amb totes aquestes anomalies, sia com sia, i procurar en el possible arranjat d'una vegada una cosa tan necessària com justa, i consti al ciutadà Batlle de la Ciutat de Barcelona, que l'observador d'aqueixes anomalies no és empleat d'Ajuntament ni de la Generalitat, però és un fervent cooperador aimant del dret i de la justícia en tots els ordres de la vida.

Un soci de la Sucursal 22.

Productes Coop

A les nostres Associades:

Demanem una vegada més a totes les Cooperatives associades de fora de la ciutat, que o l'objecte de poder fer el repartiment dels nostres productes el més equitativament possible i evitar reclamacions, es serveixin lliurar-nos cada mes el nombre de socis amb què comptin.

Les Sucursals de la Unió de Cooperadors no cal que ho facin, car per les oficines de la mateixa ens fa el lliurament cada setmana.

Totes les nostres fàbriques treballen amb moltes dificultats a causa de la manca de primeres matèries, i malgrat totes les nostres gestions envers els nòrgans oficials, no se'ns lliuren els gèneres que necessitem per a la nostra producció, i quan ens lliuren gèneres es fa en quantitats mínimes que no arriben ni a la desena part del que necessitem.

Amb l'augment tan considerable de socis que tenen totes les Cooperatives, tant de fora com de dintre la Ciutat, les instal·lacions de les nostres Seccions són insuficients per a produir tot el necessari als nostres associats; per això el Consell Directiu té ja estudiat l'ampliació de l'utillatge, però no es pot portar a terme de moment, perquè no en farem res de tenir grans fàbriques i molt de personal emprat, si hem d'estar parats per la manca de primeres matèries. Per aquest motiu demanem a totes les Entitats i a tots els cooperadors, que ens donin l'ajut que calgui posant en joc totes les relacions que tinguin, tant de caire oficial com particular, a fi de fer la major pressió perquè ens siguin facilitats gèneres suficients per a proveir-nos.

Periòdicament, i per mitjà del nostre portaveu, anirem publicant notes donant compte dels aspectes més importants d'aquesta Entitat.

EL CONSELL DIRECTIU

RELACIO DELS GÈNERES LLIURATS PER LA DIRECCIO GENERAL DE PROVEÏMENTS I DISSEMINATS PER LA COOPERATIVA CENTRAL DE COMPRES

(Des del 24 de gener del 1938 al 12 de febrer del 1938)

Comarcals d'Igualada, Vallès Oriental, Occidental, Manresa, Litoral, Garral, Girona, Baix Llobregat, Reus, Tarragona i Vic:

	Quilograms
Sigrons	58.600'
Sucre	29.200'
Arròs	47.300'
Llenties	22.500'
Mongetes	9.600'
Bacallà	27.950'
Llaunes carn en conserva (1.832 caixes) amb...	44.681'
Barcelona-Ciutat	
Sigrons	50.000'
Sucre	46.500'
Bacallà	38.500'
Ous	576.000'
Barcelonès:	
Sucre	1.350'
Arròs	2.700'
Ous	28.800'
Carn en conserva (110 caixes), amb	2.750'
Bacallà	1.900'

El perill d'una mala orientació

Les circumstàncies actuals que empenyen a tothom a interessar-se pel moviment cooperatista i a inclinar-se molts sectors a formar cooperatives, ens proporciona l'espectacle a diari de contemplar amb dolor com per mitjà de la premsa i per organismes diversos, s'informa i s'orienta a tots quants s'interessen per les cooperatives, no sols mancant a l'esperit cooperatista, sinó que també desconeixent el més elemental sentit pràctic que cal aconsellar a tots els cooperadors que sense preparació ideològica de cap mena s'apresten a practicar el sistema cooperatista.

Totes les teories requereixen homes especialistes, que hagin dedicat hores i afany en l'estudi de les mateixes. I la teoria econòmica de caràcter popular que va de la constitució de la cooperativa de consum amb el seu engranatge d'adquisició dels productes directament de la font productiva i distribució dels mateixos, passant per la cooperativa de segan grau i arribant a la concentració de totes les indústries per regular la producció d'acord amb les necessitats del consum, no pot improvisar mentors ni orientadors, les indicacions i consells dels quals han de produir forçosament confusions que han de repercutir en desorientar l'opinió que només sent parlar de cooperatives i que no té la noció clara del què és i significa el moviment cooperatista i llurs consignes i postulats, contribuint a enrarir l'ambient i a dificultar el problema de proveïments i de distribució dels queviures i deixant mal parat el moviment cooperatista que persegueix establir l'organització total dels consumidors sota un pla de concentració racional i de justesa.

I si hom desconeix les teories cooperatistes, amb quina autoritat pot parlar i orientar a la gent si tots els cooperadors sabem per experiència que a més de posseir nocions teòriques per acompanyar l'èxit a la prova, cal afegir-hi l'experiència d'una actuació en la pràctica?

La missió i la trajectòria de les Cooperatives està prou determinada per llurs Congressos i no necessitem orientacions de dirigents que no s'escauen i els quals no representen ningú.

La participació activa com a militants cooperadors, l'acceptem de tothom i creiem que és de l'única manera que ens podem entendre. En la col·laboració, en l'actuació constant com a cooperadors en actiu.

D'altra manera, no. No podem admetre que es dictin noms, s'assenyalin camins a seguir, es censuri sense coneixement de cap mena el nostre moviment que respon a un ideari prou definit, per elements que no sols no han compartit els nostres afany i els nostres esforços en endegar l'organització cooperatista, sinó que encara avui viuen i actuen allunyats de les nostres fileres.

Benvinguts siguin tots aquells que, encara que tard, s'han donat compte de l'eficàcia del Cooperatisme i s'apresten a practicar-lo amb totes llurs conseqüències.

Benvinguts siguin aquells elements que posseeixen condicions d'intel·lecte i de psicologia intuitiva i tenen dots de dirigents i senten vehemens desigs de contribuir per mitjà del Cooperatisme a normalitzar l'anguniós problema de la distribució.

Cal pensar que en la nostra organització cooperativa no hi escau fer-hi demagògia, ni és el lloc més adient per a fer-hi política de baixa condició, ni per encumbrar-s'hi, ja que tots els càrrecs són elegits en assemblea sota els auspicis democràtics i de legítima representació.

Sols amb lleialtat, discreció i desinterès podem fàcilment entendre'ns i acceptarem totes aquelles suggerències filles d'una bona i ben intencionada predisposició. Sense aquests requisits és inútil persistir en donar lliçons ni pretendre modificar la fesomia i el ritme evolutiu del moviment cooperatista d'acord amb la pretensió i amb la imatge partidista i capriciosa de determinades posicions polítiques o sindicals.

CELESTÍ VENTURA

El moviment Cooperatiu i les dones

La igualtat de sexes

En un dels nostres anteriors articles ja esmentàvem la importància que tenia la substitució dels llocs de direcció de les seccions de Jovenuts Cooperatistes, per noies.

Ens interessa sobremanera parlar a l'entorn d'aquest problema perquè convé que les nostres camarades no l'entenguin, substancialment, com una funció mecànica de substitució. Potser en el moment present això ha estat provocat amb aquesta rapidesa perquè els nostres camarades han marxat sobtadament al front de lluita. Però és axiomàtic que aquesta necessitat d'elevat als llocs de direcció a les noies s'imposava de temps, per raons múltiples.

Ara que el moment s'ho porta i les exigències apremien, és probable que s'escaigui parlar-ne per suggerir a hom, a les nostres companyes en especial, la importància fonamental que revesteix.

El moviment cooperatiu ha estat, pels seus principis, una escola econòmica que ha reconegut la igualtat de drets i la mateixa personalitat a ambdós sexes i que ha considerat dintre el seu clos un instrument de primer ordre, la dona. Els principis teòrics de la Cooperació, centre i guiatge de les seves pràctiques, en aquestes condicions pregonava la seva ardent disposició d'alliberar la dona. I aquesta alliberació que propugnava, la practicava en la consignació dels mateixos drets als homes i dones i en l'atribució d'ídents deures. Però les dones, víctimes de la moral que imposa el sistema de relacions econòmiques del període capitalista, esclavitzades moralment pels atavismes burgesos, no esdevien prou vigoroses per trencar amb tots els prejudicis que la moral del règim de convivència humana que patia li determinava; no destacaven la pròpia personalitat, esdevien resoltament encarnacions dels nostres postulats d'igualtat entre els sexes, d'alliberació en suma, de la dona socialment considerada. Per descomptat que no eren solament aquestes les causes que les obligaven a semblant comportament. Pecariem de simplistes si ho afirmàvem. Era tot un conjunt de causes econòmiques, socials i polítiques que ho produïen.

No obstant, la dona, opresa, subjectada a les prescripcions estúpides de la moral burgesa, esclavitzada, romanien allunyada de les grans lluites que feien moure la història. Poques i comptades excepcions s'hi troben. I per ésser poques, tant més lloables i significatives pel grau de maduresa i per la plenitud de la pròpia consciència històrica que han determinat aquests exponents excepcionals.

El problema de les dones, produït per un complex d'injustícies socials, es manifesta arreu on el caliu d'emancipació era més pregó, més perceptible.

Les nostres entitats eren un tornaveu d'aquestes necessitats. Per això, en el terreny de les seves atribucions, les atreia.

Conegudes de les dones les nostres idees asseguraven una convicció cooperatista en gestació o en afirmació.

Malgrat tot, però, no provocava, aquest fet, la integració decidida a les tasques generals d'administració, propaganda, etc., de la nostra doctrina a les dones.

Els efectes que eren conseqüència d'un sistema social injust no els aconseguia combatre, fins l'escalfament, la Cooperació. Ni des del punt de vista moral, ni social, ni polític.

Al marge de les magnífiques excepcions, magnífiques pel seu valor qualitatiu, poques dones havíem vist al davant de les nostres institucions. I menys encara en la propaganda oral o escrita del nostre moviment.

Això produïa un estat de neguit en el si del moviment juvenil. Esdevingut a la palestra de les lluites actives en aquest període de fortes i profundes convulsions socials el problema sorgia amb més impetuositat que mai. Es presentava tal com era, amb tota la seva cruïra.

Aquesta situació donava lloc a què en les nostres mitjans juvenils dediquéssim enèrgiques activitats per a obtenir la integració de les nostres noies en els Consells Directius com a primer pas en el camí que més tard devien fer.

Gairebé totes les tasques, transcendents o de

caire intern, es veien realitzades per nois i noies.

Les nostres companyes saben quants esforços s'han concentrat en aquest propòsit i amb quina tenacitat s'ha treballat per convèncer-les de la necessitat imperativa que requeria damunt d'elles, en l'ordre del treball continuat i sistemàtic que imposava la nostra acció alliberadora.

No és pas, doncs, per l'absència dels nostres camarades que són al front, que nosaltres reivindicuem la personalitat de les nostres noies i que remarcuem la imperiosa conveniència de llur acció afirmativa en el moviment de la nova generació cooperatista.

La marxa al front dels nostres companys no ha fet més que provocar una buidada gairebé absoluta dels llocs de direcció.

La situació del nostre país brega amb nous vents d'ençà de juliol del 1936.

Les dones han obtingut drets remarcables.

Han fet un positiu camí en llur ruta vers l'emancipació.

El nostre deure, i encara la missió, consisteix en assignar el rol corresponent al nostre moviment.

La conseqüència de la seva situació social ha de reflectir-se en el nostre moviment d'emancipació econòmica.

En la mesura amb què lluitin per aquesta emancipació, de la qual la Cooperació n'és un instrument admirable, la seva condició social millorarà i el ritme en l'aconseguint de les justes reivindicacions s'albira accelerat.

La seva emancipació està en relació directa a la capacitat de la pròpia acció. La nova generació cooperatista, les noies, en aquest cas concret, ha de fer possible que al nostre moviment hi juguin un paper principalíssim les dones.

Si la generació adulta, per la conseqüència lògica de les condicions de vida que s'han donat a través de la seva executòria, no ha ofert aquesta constatació, la nova generació, a l'escalf de la lluita vigorosa i brutal que vivim, ha d'educar les seves camarades en aquests principis, en semblant esperit, amb aquesta disposició per assolir llurs objectius.

Hem iniciat una lluita que tot just comença a esgranyar-se. Serà llarga i feixuga. Res no pot desmentir-nos que la batalla entre el món en descomposició del Capitalisme i les forces de la classe treballadora ha començat.

Les dones han d'intervenir-hi activament en aquesta obra transformadora. Per motius molt diversos. Entre ells, per a ajudar al triomf de la classe treballadora que ha de proporcionar-li la veritable llibertat en el camp polític, econòmic i social, per associar la seva voluntat i desig de viure en un règim social deslliurat de les injustícies de l'actual.

L'obra cooperativa promet un desenvolupament ple en els dies que s'acosten.

Les dones han de preparar-se per assolir-ne la direcció, junt amb llurs companys, i disposar-se a ésser soldats de primera línia en aquesta lluita aferrissada.

La Cooperació dona tots els drets a les dones. Les reconeix la personalitat que tenen.

La dona en la Cooperació lluita per prestigiar la seva lluita per l'alliberació i per dotar amb argumentació les reivindicacions que assegurin la disposició d'una plena capacitat.

Les nostres camarades tenen un deure evident plantejat; portar les Jovenuts Cooperatistes per aquest camí d'educació i de formació de totes les companyes militants.

No solament és un deure de solidaritat i de gratitud amb els que donen llur sang pel nostre triomf, sinó una exigència indiscutible que es presenta a les nostres companyes per a demostrar, una vegada més, que porten un guiatge just que promet, alhora que resultats positius, esperances afalagadores.

ANTONI SOLE

Subscripció pro víctimes del feixisme

	Pessetes
Suma anterior	91.439'37
Sector i Unió de Cooperadors de Barcelona... ..	500'—
Un cooperador	1'—
Popular de Masdenverje	200'50
La Protectora, Cassà de la Selva	2.048'—
Unió Cooperadors, La Bisbal del Penedès	4.538'95
Sucursal 21 (U. C. B.)	151'95
	98.879'77

Albricias

Por fin, los cooperadores idealistas, a cuya sección me honro en formar parte, podemos empezar a respirar y tranquilizarnos. El contento lo motiva la acumulación de nuevos cooperadores que en la actualidad se aprestan a ingresar dentro de nuestras Cooperativas y mejor a organizar de nuevas, pero no de aquellas que se ampararon en el momento revolucionario y no tenían más que el nombre, siendo mejor economatos que con el afán de servir artículos a sus asociados estimulaban a los acaparadores para un aumento incontenible de precios, sino más solventes y responsables y mejor legalizadas. Es necesario resaltar esta satisfacción por la corriente que establece al imponerse el buen sentido y que hace que hoy ya casi nadie discuta nuestros ideales y ha cesado aquella combatividad que se seguía incluso por organizaciones obreras y que tanto llegaron a amargarnos. Esto no quiere decir que dudáramos de nuestro éxito; lo teníamos por descontado; pero habíamos sufrido tanto moralmente, que hoy la alegría que nos produce este acontecimiento hace que echemos nuestras campanas al aire.

Mucho es llegar a convencer e insistir al deber y derecho que tiene a organizarse la masa consumidora (cosa que no nos cansaremos de repetir continuamente). Ahora bien; mucho cuidado se debe poner al educar (cooperativamente hablando) a estas masas que, si bien llegan a engrosar nuestras filas, mucha parte es debido al factor de las circunstancias y no es conveniente (cosa que tampoco me cansaré de señalar) que por fútiles motivos y desconocimiento se nos vuelvan a desperdigar.

Compañeros: recuerdo que hoy, más que nunca y sin desfallecimientos, debemos usar todas nuestras disponibilidades oratorias y convincentes y multiplicarnos para informar, explicar, orientar, aclarar y convencer a estas nuevas familias en forma clara y precisa sin más o menos rersabios científicos de lo que es y pretenden la Cooperación.

Motiva este comentario mío el que, indudablemente, no podía continuar por más tiempo aquella desviación y despegue a nuestras actividades, aunque fueran sostenidas por compañeros que, llevados de su manera de pensar, se sintieran enormemente renovadores y soñaran con nuevos derroteros, despreciando nuestra práctica, ya de tantos años ensayada, y soñaran y encastillaran en modalidades por su mente conceptuadas como adelantadas; pasan demasiado los años de prueba por todos los países como tiene en su haber el cooperativismo, siendo los gobiernos en los mismos de todas las ideas y aplicando diferentes sistemas políticos con el régimen capitalista incluso por las naciones que predomina va sosteniéndose y fomentándose.

Expuesto lo insertado, no me cabe más que señalar una vez más que no se multipliquen las Cooperativas Mejor pocas y bien preparadas y solventes. Desprenderos o desprendámonos de la parte de egoísmo particular que dentro de nosotros pueda haber y desconfiemos de compañeros que pretendan monopolizar, más o menos veladamente, llevados por su carácter o genio creador, asociaciones cooperadoras. Mejor es convencerles que ingresen a las establecidas; en las cuales podrán exponer y desarrollar sus iniciativas. Nuestro lema ha de ser: «Abajo las capillitas! ¡Guerra a los disolventes!»

No entra en mi ánimo el fustigar, ni menos molestar, a militantes que han venido y vienen militando en organismos diferentes que hasta hoy, sin duda, tenían un sentido pequeño de los resultados probables de cooperación y que, afortunadamente, desvanecidos sus recelos u ofuscación, se han apresurado a ingresar y acompañarnos en nuestro camino. Bienvenidos. Nada de condiciones. Solamente rogaros que el entusiasmo que bien o mal dirigidos habéis empleado para buscar o lograr el bien colectivo, lo empleéis entre nosotros, que os aseguro todos recogeremos mejores frutos; pero si por mil causas o por falta de ambiente desfallecéis o bien os consideráis defraudados, no obstruicónéis ni divaguéis por nuestro campo. Separaros amigablemente y seguid vuestro camino como nosotros seguiremos el nuestro, y tened la absoluta seguridad que nadie os ha de afear vuestra actitud ni inmiscuirse con vuestras ansias u opiniones, ya que siendo todos nosotros esencialmente liberales y democratas, está en nuestro ánimo y espíritu respetar todas las tendencias, por descabelladas y antagónicas que sean. Me atrevo a formularos que nuestra principal aspiración tiende a lograr la modificación del sistema económico internacional, separándolo, como hasta aquí, de la base capitalista o bien absolutamente productora, para adaptarla a la consumidora; pero esto, sin movimientos bruscos ni violentos y menos cambios trascendentales, a no ser que las circunstancias nos obliguen, y sí por medios evolutivos y progresivos.

R. FORTUNY

Cooperatistes!

No llançeu el paper usat o inservible. Recolliu-lo, que el seu import us serà abonat.

Dirigents d'entitats!

Recolliu tot el paper de retalls i usat que la Federació el necessita per fer-ne de nou, per atencions del periòdic i altres impresos.

NO DISCUTIREM EL PREU!

La Cooperació a l'Estranger

La «Revue de la Coopération Internationale» del mes de gener publica, com a fons, un article de H. J. May, titulat «La persecució de la Pau», en el qual prossegueix la campanya mantinguda pels darrers Congressos de l'A. C. I. i que el seu digne Secretari tan activament alenta i sosté.

«Jamai —diu— des de l'armistici del 1918, i segurament jamai abans, les masses no han desistit tan vivament, en tots els països, la treva a tots els conflictes armats i les mesures que suprimixin per sempre les guerres. Aquest desig d'una massa nombrosa, es manifesta per una aspiració continua vers el progrés de la civilització, el desenvolupament de la família humana i l'abolició de les diferències entre nacions, pels mètodes que faran honor al nostre caràcter, i a la nostra intel·ligència, en lloc de degradar-los.»

Aboga per la unió de tots els cooperadors en aquesta creuada, intensificant-la per tots els aspectes i perquè cada organització nacional compleixi en aquest sentit els seus deures, que són, en el fons, els mateixos que els de l'A. C. I.

«Si cada cooperador —afegeix en un altre paràgraf— particularment adquirís aquella habilitat, en totes les circumstàncies, de parlar i actuar en favor d'una solució pacífica dels conflictes entre nacions, per allunyar tot perill d'agressió, per sostenir l'imperi de la justícia en totes les ocasions, hom veuria seguidament iniciar-se un corrent de confiança que animaria la comunitat sencera i contribuiria en gran manera a l'adveniment de la Pau.»

Els que, com nosaltres, ens veiem empenyos a sostenir una guerra no provocada, apreciem en tot el que valen els mots de H. J. May, que tantes vegades ha sortit al pas de totes les tiranies i despotismes, nomenant pel seu just qualificatiu els agressors.

A la mateixa «Revista» hi trobem una relació de les quantitats recaptades fins al present per l'A. C. I. a favor dels cooperadors espanyols damnificats per la guerra, pertanyents a la cinquena llista de subscripció, la qual ascendeix a 15.536 lliures esterlines, a part de 2.644 destinades al fons socorsos als infants.

En aquesta cinquena subscripció han contribuït les organitzacions i companys d'Àustràlia, Canadà, França, Gran Bretanya, Suècia, Suïssa, Txecoslovàquia i Estats Units de Nord-Amèrica.

En un altre escrit publicat a l'esmentada «Revue de l'A. C. I.», el Secretari de la Internacional Cooperativa ens dona compte que James A. Flanagan es retira, per motius de salut, del lloc que durant els quinze darrers anys ha vingut ocupant com a redactor en cap del gran col·lega manxestèria «The Cooperative News».

Esmenta a aquest propòsit la divisa que durant anys havia tingut l'esmentada publicació i que figurava en primera plana: «En les coses essencials, unitat; en les coses discutibles, llibertat; en totes les coses, tolerància», a la qual anaven tan lligats elements ben destacats en la cooperació britànica com Samuel Bancford i els seus col·laboradors més pròxims Edward Vansittart Neale i J. T. W. Mitchell.

L'articulista fa, a correuita, un resum de l'actuació de J. A. Flanagan, no solament com a redactor cap de «The Cooperative News», sinó com a actiu militant de la cooperació, posant molta cura en fer remarcar com després del Congrés de Cremona en 1907, fins al de París, 1937, havia assistit a tots els comicis de l'A. C. I. Esmenta com, per al Congrés de Glasgow (1913) va confeccionar una guia per als delegats que, seguint la tradició, contenia les ressenyes històriques i contemporànies de la cooperació escocesa, fent destacar, particularment, la de la Societat Cooperativa de Lennoxton, que l'autor fa remuntar fins el 1812, afegint l'autor de l'article humorísticament que Flanagan la considera la més antiga del món, sense tenir en compte les pretensions de certes petites comunitats que s'esmenten al Gènesi!

Esmenta també que el 1919 el Magatzem de Gros Escocès, amb ocasió del seu jubileu, li va confiar la gran tasca d'escriure la història de la Cooperació Majorista d'Escòcia.

Finalment desitja-li, com nosaltres, que frueixi en el seu retir de bona salut i del benestar tan ben guanyat.

Una cooperativa en cada població

por Regino González

En un corto intervalo de días se han dado disposiciones oficiales relacionadas con las cooperativas. Ambas disposiciones llevan el loable fin de poner orden, en el problema de los abastecimientos, el cual se ha convertido siempre, y parece ser que nosotros también lo vamos comprendiendo, que es el segundo en importancia para ganar una guerra. La primera

Lluís Jubinyà ha mort al front de Terol

En dies passats en què la joia emplenava tots els nostres cors per la conquesta de Terol per l'Exèrcit Popular, en el si més pregon dels joves cooperadors s'hi feia mostra d'un dolor molt gran que jamai no podria ésser esborrat, sinó amb la victòria del nostre Exèrcit contra els invasors del nostre país. I així és com nosaltres creiem que jamai no podrà ésser esborrable el record de tants companys nostres caiguts, si no és prosseguint nosaltres la seva obra, que degut a haver desaparegut en la flor de la seva joventut no han pogut veure complerta.

Les Joventuts Cooperatistes han perdut un dels més fervents i dignes joves; així mateix, la Cooperació ha perdut també un brau defensor dels seus ideals.

No ens calia a nosaltres fer esment de qui era el company Lluís Jubinyà, cara era ben conegut per tot el nucli juvenil cooperatista de Catalunya, per la seva proclama tasca des de les trinxeres del front d'Aragó en les Joventuts Cooperatistes.

Lluís Jubinyà fou un dels fundadors de les Joventuts Cooperatistes a la nostra ciutat.

Ell fou qui féu possible que el moviment cooperatiu a Mataró emprengués una volada molt digna d'elogis i admiracions.

No cal dir que ell fou qui d'una manera molt encertada s'enfrontà amb els dirigents del periòdic «Llibertat», propugnant perquè la nostra organització tingués unes columnes setmanals, per tal de propulsar al nostre poble el seu ingrés en les files del moviment cooperatiu.

Ell, des del front de combat seguia constant amb la seva obra i a tal fi ens escrivia articles plens de dinamisme, per tal que nosaltres els publicuéssim a la ja esmentada Secció.

Donem-vos compte fins on arribava la voluntat d'aquest company, que, en dies posteriors a la sortida del nostre periòdic «Trempe», ell es desplaçà a Barcelona, ple de voluntat i entusiasme per tal d'ajudar modestament els companys encarregats de la repartició, i d'una manera més que admirable i de joia es passà unes hores plegant diaris del nostre Portantveu.

Una vegada arribat a la nostra ciutat amb els periòdics de la nostra Secció, anà d'un cantó a l'altre dels nostres locals explicant per tots els cooperadors la premsa de la Joventut.

Un dia presenciàrem la marxa d'ell, en una columna, vers el front d'Aragó, on passà un llarg temps fora de nosaltres.

I després de sis mesos de lluita aferrisada al front tingué un petit permís, i durant el mateix ell ens confessà que no podia viure l'ambient de la reraguarda, i, per tant, pocs dies després marxà altra volta al seu lloc de combat.

Després d'aquesta estada entre nosaltres sols podem admirar l'entusiasme d'ell, per breus instants, ja que sols venia per poder veure els seus pares, per als quals tenia una gran admiració i respecte.

Poc després, aquest company perdí la seva vida al front de Terol, junt amb altres companys de la nostra ciutat. La columna Malatesta, on ell estava enrolat, fou assignada com a columna de xoc, a obrir el foc contra l'enemic feixista, i en un dels atacs a la descoberta el nostre inoblidable company fou acibillat, per una sèrie de trets sortits de les trinxeres dels criminals invasors de les nostres terres.

Junt amb ell, en la seva mort, es trobaven molts companys nostres, els quals ens han referit la manera en què actuava el nostre company, durant les hores de lluita, i així mateix ens han dit com fou sentida la seva mort per tota la columna Malatesta, ja que veritablement es feia lloador de tots els elogis que se li puguin fer.

Després d'uns dies de gran angoixa per nosaltres, no hem volgut que la mort d'aquest company quedés sepultada en els nostres pits, ans el contrari, hem escrit aquestes ratlles a ACCIO COOPERATISTA per tal que tots els cooperadors de Catalunya puguin rebre homenatge al company que en vida fou un gallard defensor dels nostres ideals i de la llibertat d'Ibèria.

Creiem que el nostre company serà tingut en inoblidable record en el si de tots els cooperadors i així mateix serà dedicada la seva fotografia al costat de la dels nostres companys Faust Castells, Francesc Martí, Felisa García i tants altres companys cooperadors morts en els diversos fronts de defensa de la Llibertat i de la República Espanyola.

Rebin els familiars del nostre company el més pregon condol de la nostra organització.

SALVADOR SERRA CATALÀ

disposició es del Gobierno de la República. La segunda es de la Generalidad de Cataluña.

Por la del Gobierno de la República recibirán las Cooperativas de consumo, por medio de su organismo central, la cantidad de víveres exactamente proporcional al censo de consumidores que figuren inscritos como socios de las mismas. Por la de la Generalidad se salé al paso de una corriente que, pretendiendo resolver un problema llegaba a perturbarlo seriamente. Esta corriente era la de crear cooperativas a troche y moche hasta el extremo que entre el ambiente de los cooperadores se había llegado a designar con el nombre de «sarampión cooperatista».

No hemos de hacer largos comentarios a la disposición gubernamental que ordena que las cooperativas reciban directamente la parte proporcional de víveres al número de socios con que cuenten.

En cuanto a la segunda, hay algo más que decir, no en su defensa; pues entendemos que en la guerra no necesita la autoridad que nadie salga en su defensa. Le basta y sobra con ejercer su función. Pero si es preciso decir cuanto se precise en un sentido de orientación de las muchedumbres.

Toda enfermedad tiene sus causas y sus manifestaciones. El «sarampión cooperatista» las tiene igualmente. Las causas de que se haya producido el salpullido cooperatista obedecen, en primer término, que las gentes al darse cuenta de la diferencia que había entre ser bien y honradamente servidos en lo poco o mucho que hubiera, como hacían las cooperativas —pues en la moral cooperatista no entra el aprovecharse de las calamidades humanas para hacer su negocio, y mal lo pueden hacer cuando está excluido de sus fines el realizarlo— y ser despellejado por negociantes y logreros, bien disfrazados muchos de ellos, eso sí, volvieron su vista hacia la Cooperación. Pero al volver su vista hacia este campo no se detuvieron a mirar un poco siquiera cómo se trabajaba, sino que por necesidades apremiantes, y también por egoísmos, se pusieron a trabajar, sin mirar si el trabajo que realizaban sería útil, ni siquiera consideraron que podían muy bien estropear la obra ya realizada. En segundo lugar, la supervivencia de las viejas cofradías —de la virgen, del santo milagroso o del Cristo— con distintos nombres, que hacia a los componentes de una, incompatibles con los de la otra, Por algo se llama a esto «capillitas». Y no sigamos viendo más causas porque por muchas que pudiésemos, que sí podríamos ir sacando, todas ellas no serían otra cosa que derivaciones, bien de una o bien de la otra, de las señaladas.

En resumen, que en la cuestión de los abastecimientos venía ocurriendo hasta hace unos meses, en el territorio leal que estaba bajo la jurisdicción del Gobierno de la República, y aun subsistía hasta hace no muchos días en Cataluña, y en la de la Cooperación, en todo el país, algo semejante a lo que ocurría al comienzo de la guerra con la cuestión militar: que todo eran milicias por aquí, mucha gente, mucho derroche de voluntad, esfuerzos gigantes, pero los facciosos por todas partes llevaban las de ganar. Y contra estos inconvenientes ya indicamos hace algunos meses el remedio: una buena organización.

El Gobierno de la República ha comenzado a aplicar el remedio para todo el país en el orden de los abastecimientos. Ahora toca a la Cooperación formar un instrumento perfectamente eficiente. Para ello una de las primeras cosas que hay que acometer es la terminación de las «columnas cooperatistas» y que éstas se integren en la formación orgánica del movimiento cooperatista. Sin entrar en ella podrán sostener su bandera, podrán hablar de «cooperativa encomiásticamente» como antes sus abuelos hablaban de su hermandad —la de la Virgen, la del Santo milagroso o la del Cristo— hasta algún día puede que lleven a su casa algún kilo de legumbres, pero no habrán hecho nada por la organización de los abastecimientos, ni por la Cooperación, sino que contra ambas habrán hecho mucho daño.

La fórmula es clara. Es la que hemos puesto a la cabeza de este artículo: una sola cooperativa en cada población. Como cuanto más se extendiesen las capillitas más difícil se hacía —algunos ya hasta perdían la esperanza— el llegar a la solución; la Generalidad con su disposición ha cortado el paso a la extensión del mal. Esto quiere decir que sólo queda un problema dentro de la Cooperación a que atender en Cataluña, y después es de suponer que en todo el país, el cual es perfeccionar la organización. Si así lo hacen los cooperadores, acabarán de coronar la obra que emprendieron al comenzar la guerra, y el buen crédito que la gente les concedió será confirmado.

ECOP. — ROSSELLÓ, 84 — BARCELONA

Cooperació Escolar

La caixeta misteriosa

Una mestressa de casa molt rica, però també molt deixada, notava que cada dia mancaven coses a casa seva, i d'aquesta manera, any darrera any, anava minvant el seu patrimoni. Amb l'esperança de trobar un remei anà a consultar un home solitari, que vivia en el bosc, i li explicà el mal estat dels seus negocis.

—La meua casa va malament —li va dir—, cosa que em sembla molt estranya em penso que sóc víctima d'un embruixament. No em podrieu indicar un remei per aquesta mala sort meua?

El solitari, que era un vellet de caràcter molt alegre, li va pregar que esperés uns moments per tal de reflexionar; després li va ensenyar una caixeta, tancada i precintada, i li digué:

—Es necessari que dia per dia, en el curs d'un any, porteu aquesta caixeta a la cuina, al celler, a les estables, a tots els llocs i reconets de casa vostra on hi tingueu quelcom de valor, tres voltes durant el dia i tres voltes durant la nit; jo us asseguro que milloraran els vostres negocis. D'ací a un any no deixeu de retornar-me la caixeta.

La bona senyora, que tenia una completa confiança en el solitari, s'endugué la caixeta misteriosa i punt per punt va fer el que se li havia indicat. Quan va baixar al celler sorprenentment al mosso que estava furtant una garrafa de vi; quan a mitja nit es dirigí a la cuina va trobar que els criats movien una gran xirrola i es menjaven el millor que guardava al rebost; quan va anar a les estables va veure les vaques gairebé enterrades de fems i que els cavalls menjaven palla en comptes de farratge... D'aquesta manera es donà compte i anà corregint els grans abusos que es cometien a casa seva.

Al cap d'un any va retornar la caixeta al solitari i li va dir plena de satisfacció:

—A casa meua, ja tot va bé; mes jo us prego que em deixeu tenir encara un any més la caixeta, car el remei que hi ha dintre és tan extraordinari que em fa por que sense ell totes les coses tornin a anar-me malament.

Llavors el vellet es va posar a riure i li digué:

—M'és impossible deixar-vos per més temps la caixeta, però en canvi us ensenyaré el remei, que hi ha dintre, l'eficàcia del qual ja heu pogut comprovar.

I dient això, va obrir la caixeta misteriosa, i la senyora va quedar extraordinàriament sorpresa en veure que en l'interior sols hi havia un trosset de paper, on s'hi llegia aquestes paraules:

«Si vols el teu cabal veure en augment no apartis d'ell els ulls un sol moment.»

SCHMID

El coure

El «coure», al qual donà nom l'illa de Xipre, car fou en ella on es trobaren i s'explotaren els primers jaciments d'aquest mineral, és el primer metall usat per l'home. La prova d'aquesta afirmació la tenim en unes figueretes de coure, modelades toscament dos mil anys abans de Jesucrist.

Sembla que els antics no distingien el coure del bronze, car designaven els «coures» segons llur procedència; n'hi havien de Xipre, de Siracusa, de Còrduba i d'altres llocs notables.

El coure té molt poca duresa i, després de l'or i de la plata, és el més dúctil i maleable de tots els metalls. Cal remarcar d'una manera especial que és molt bon conductor de l'electricitat, per la qual cosa s'usa amb preferència en la fabricació de filaments de conducció elèctrica.

L'aliatge del coure amb l'estany i el zinc produeix el bronze, que es fa servir per a fabricar estàtues, campanes i xavalla.

L'or

L'or es troba gairebé sempre pur en la naturalesa, però a voltes va aliat amb el coure, amb la plata i amb altres minerals.

Es de color groc, molt pesat i no és atacable pels àcids, motiu pel qual es pot distingir amb tota facilitat dels altres metalls. Perteneix a la categoria de metalls preciosos i, després del platí, és el de més valor comercial. És molt dúctil i maleable, cosa que permet la seva aplicació en tots els treballs de l'artífex més exigent.

L'or es troba gairebé en totes les parts del globus terrestre en filó, barrejat amb altres minerals o simplement en partícules petitíssimes barrejat amb l'arena; recordeu la fama que antigament tenia el riu Sil, de Galícia, per aquest concepte. Les aigües del mar també tenen en dissolució aquest metall i s'ha provat d'extreure'l per mitjà d'uns molins especials.

Els principals jaciments d'or es troben en Amèrica, com els d'Alaska i Califòrnia, i en l'Àfrica meridional, com els del Transvaal. En el Transvaal l'or es troba en una roca duríssima i per extreure'ls cal esmènucar fins a convertir-la en pols i estendre aquesta pols sobre unes taules cobertes de mercuri, per tal d'obtenir una amalgama d'or que, per destil·lació, dona or i mercuri. Si els residus d'aquesta operació es tracten amb cianur potàssic, donen encara una altra quantitat d'or que altrament es perdria.

Llegiu i propagueu

Acció Cooperatista